

mentlig siges, at den Fordel, som Skovene bringe Kommunerne, bliver den samme, enten der kommer en ny Skylbsætning eller ikke. Det er sandt, men jeg anfører det som et Exempel paa, at, naar det anføres og idelig gjentages, at Kommunerne have stor Støbe ved Skovene, saa er det ikke Tilfældet, det bevise de betydelige Indtægter, som Skovenes Tilstedeværelse giver netop Kommunerne. Man vil maasse sige: Ja, det kan have sin Betydning, naar man tager Sagen ganske i Almindelighed, men der er uregelmæssige Steder, hvor Forholdene ere saa, at en Kommune er ilde stillet af Hensyn til de store Skovarealer. Jeg vil dertil svare, at det betvivler jeg ikke, men man kan ikke tage det Hensyn til det Enkelte som til det Almene, og de Foranstaltninger, man kræver, gaa jo ogsaa ud paa at skulle tages i al Almindelighed. Man kan ikke kræve almindelige Foranstaltninger af Hensyn til enkelte specielle Tilfælde, og i Almindelighed har det sin Rigtighed, hvad jeg har anført, at Skovene ikke bringe Kommunerne nogen synderlig Byrde, men at de i visse Tilfælde endog saa kunne bringe dem en Fordel, der kan overstige det formentlig manglende Tilskud, der af dem kunde ventes til Kommunekassen. Den Op-gave, der saaledes stilles Regjeringen i denne Forespørgsel, er forsøgt løst tidligere og det af en Kommission, der var sammensat af meget dygtige Kræfter og gjennem en grundig Overveelse og grundig Motivering. Jeg tvivler paa, at det vilde lykkes under de nuværende Omstændigheder at frembringe en Forhandling paa dette Omraade, der vilde lede til et frugtbart Resultat, men jeg efter min Opfattelse tror heller ikke paa nogen Maade, at de Resultater, der vilde kunne vindes gennem et saadant Forsøg og en saadan ny Ordning, vilde være af den Betydning, som man ventte sig.

Conseilspræsidenten og Finantsministeren (Estrup): Naar de ærede Forespørgere have rettet Forespørgselen ogsaa til Finantsministeren, maa jeg jo antage, at det har været dels af Hensyn til den Interesse, Finantsministeren altid maa antages at have ved en Forøgelse af Statsindtægterne, dels i den Interesse, Finantsministeren som den, under hvem Statens Skovdomæner ligge, maa have for det foreliggende Spørgsmaal. Hvad nu det Første angaar, da maa jeg udtale, at jeg ikke ser rettere, end at en Gjenoptagelse af Matrikuleringsarbejdet for de ved den sidste Matrikulering forbigaaede Skovarealer, følgende de samme Principer, der bleve gjort gjældende ved Matrikuleringen af 1840, ikke vilde føre til nogen Binding for Statskassen, men ligefrem til et Tab. I Hensyn til de Regler, der bleve fulgte dengang, vilde jo den gamle Skovskylb forvandles til Sammelstat og den nye Skovskylb kun komme til at betale Land-

Sigtningsskat. Men dersom det er saaledes, ser jeg ikke rettere, end at den sandsynlig forøgede Skovskylb ved en Matrikulering af de 1802 og 1840 forbigaaede Skovarealer, vilde ikke engang komme til fuldt ud at dække Renten af den Kapital, der maatte anvendes paa Matrikuleringsarbejdet. Regnestykket er ikke vanskeligt at gjøre. Gjennem de Data, som allerede min ærede Kollega har meddelt, og som iøvrigt ere let tilgængelige i Betænkningen af 1858, som forefindes trykt, vil det være let for ethvert Medlem at opgjøre Regnestykket. Dertil kommer, at for en stor Del af disse forbigaaede Arealers Bedkommende, er der jo aldeles ikke Tale om nogen Fordel for Statskassen, naar Skovene nemlig tilhøre Staten selv. For Statskassens Bedkommende bliver det jo kun at tage af den ene Kasse for at lægge over i den anden. Hvad det andet Hensyn angaar, Hensynet til min Stilling som Bestyreren af Statsdomænerne, da skal jeg udtale, at det Spørgsmaal jo allerede, som bekendt, tidligere har foreligget om, hvorvidt man burde tilbageføre paa Statskovene det ikke ubetydelige Hartkorsareal, som man har ladet forsvinde efter den nye Matrikulering, og som er forsvunden, fordi man dengang ansaa det for at være unyttigt at opkræve Stat af Statens egne Eiendomme. Dette Forhold har jo blandt Andet ogsaa været Gjenstand for denne Kommissions Behandling i 1858, og medens dens Flertal ikke kunde tilraade at gjenoptage Matrikuleringsarbejderne for de ved den nugældende Matrikel forbigaaede Skovarealer, saa tilraadede den derimod, at man skulde søge tilbageført paa Statskovene i Kjøbenhavn og Frederiksbergs Amt de Hartkorskvantiteter, som man havde ladet forsvinde selvfølgelig gennem kongl. Resolution, altsaa med fuldstændig Lovkraft. Denne Indstilling fra Kommissionen foranledigede, at man tog sig det meget vidtløftige Arbejde for at undersøge, hvilke Hartkorskvantiteter der maatte antages efterhaanden at være forsvundne paa den Maade. Det var selvfølgelig ikke dengang alene Hensynet til Kommunerne, der blev gjort gjældende, men ogsaa Hensynet til, at Domænerne og Domæneindtægterne dengang henhørte under Monarkiets Indtægter, medens Skatterne af Skovene henhørte under Kongeriget's Indtægter, og at det altsaa for en god Ordens Skyld imellem disse 2 Klasser vilde være ønskeligt, at Skovdomænerne fik det dem rettelig tilhørende Hartkors tilbage. Nu er dette sidste Hensyn jo forsvundet, nu er det kun Hensynet til Kommunerne, som kunde foranledige, at man fortsatte Bestræbelserne for at faae klarlagt dette Spørgsmaal. De udførlige Undersøgelser, som bleve afsluttede efter nogle Mars Forløb, foranledigede mig i sin Tid som Indenrigsminister til at foretage indledende Skridt til at faae denne Sag ordnet. Disse indledende Skridt førte imidlertid ikke til noget Lovforslag, fordi der var andre